

வங்கம் தந்த பாடம்

தியாயவாதி திரு. அ. அமிர்தலிங்கம்

வெளியீடு:- பண்ணைகம், அண்ணை கலை மன்றம்.

320.512

அகிர்

6-9-1973

நடை வாயிலில்

‘பண்ணுகம் அண்ணுகலை மன்றம் வீர காவி
யம் ஒன்றை வெளியிட்டு வைத்தது’ என்னும் வரலாறு
றுப்புகழைத் தேடித் தரப் போகும் இந்த “வங்கம் தந்த
பாடம்” வெளியிட்டுத் துறையைப் பொறுத்தவரையில்
நமது கன்னி முயற்சி அல்ல; ஆனால் ஒரு கனிவான முயற்சி
என்பதை மன மகிழ்ச்சியுடன் தெரியத் தருகிறோம்.

எங்கள் மன்றத்தினர் சமயத்துறையில் முதல்வெளியீடா
கப் “பண்ணுகம் விசவத்தனை முருகப் பெருமான் தேர்விழா
மலரை” உங்கள் அருமைத் திருக்கரங்களில் தந்து மகிழ்ந்த
னர். இப்பேர்து அரசியற்றுறையில் “வங்கம் தந்த பாடம்”
என்ற இந்த வீர உணர்ச்சி ததும்பும் சிறு நூலை உங்கள்
முன்னிலையில் சமர்ப்பிக்கின்றனர். மன்றக் காப்பாளர் —
தமிழினத்தின் மாபெருந்தலைவர் திரு. அ. அமிர்தவிங்கம்
அவர்கள் 9-1-72 இல் காங்கேசன்துறை இளந் தமிழர் மன்
றத்தின் ஆதரவில் தந்தை செல்வாவின் தலைமையில் நடத்தி
யிய வங்காள தேச வெற்றிவிழாவில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவை
ஒலிப்பதிவு நாடா மூலம் எடுத்து வெளியிடப்படுகின்றது இந்த வீரகாவியம்.

ஆழத் தமிழினத்தின் தலைப் புதல்வன் திரு. அ. அமிர்தவிங்கம் இனப் போராட்டங்களில் விழுப்புண் கண்டவர்.
வீர வடுக்கொண்டவர். இப்படி ஒரு வெற்றி வரலாறு அன்னியின் வாயிலிருந்து வரும்போது அது வெறும் ‘வங்கம் தந்த பாடம்’ மட்டுமல்ல, சிங்கம் தந்த பாடம் என்ற சிறப்பினையும் பெறுகிறது.

இதனை நூலுருவில் வெளியிட அனுமதி தந்த எங்கள்
மன்றக் காப்பாளருக்கும், இதற்கு மனமுவந்து அணிந்துரை
அளித்த அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் பொதுச் செய-

லாளர் உயர் திரு. மு. சிவசிதம்பரம் அவர்களுக்கும், மதிப் புரை வழங்கியும் பல வகையிலும் எங்கள் முயற்சிக்கு ஊக்கம் அளித்தும் உதவிய சுதந்திரன் ஆசிரியர் உயர் திரு. கோவை மகேசன் அவர்களுக்கும், 'தலைவன் இவன் தலைவன், என்ற தலைப்பில் கவிதைகள் பாடியளித்த உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்களுக்கும், ஓலி வடிவிலிருந்த இச்சொற்பொழிவை எழுத்து வடிவிற் கொண்டுவருவதற்குப் பல வகையிலும் பிரதி செய்து உதவிய அன்பர்க்ட்கும், விளம்பரம் தந்த அன்பருக்கும், இந்நூலைக் குறுகிய காலத்தில் அச்சிட்டு உதவி புரிந்த அளவெட்டி, ஜெயா அச்சக உரிமையாளருக்கும் எங்கள் உள்ளகணிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

எங்கள் மன்றத்தின் அடிப்படை லட்சியங்களில் ஒன்று இளைஞர் மத்தியில் நிலவும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைக் குறைப்பதாகும். அதற்காக இந்நூல் விற்பனையால் சேரும் நிதியைக் கொண்டு சிறு கைத்தொழில் நிலையத்தை நிறுவத் தீர்மானித்துள்ளோம். இந்நூலை ஆதரிப்பதன் மூலம் எங்கள் இலட்சியங்களில் ஒன்றை நிறைவேற்றுவதோடு தமிழினத்தின் தவப்புதல்வராகிய எங்கள் மாபெருந்தலைவரின் குரலுக்குப் பெருமதிப்புச் செய்தவரும் ஆவீர்கள்.

வணக்கம்.

பண்ணுகம்.

அண்ணு கலை மன்றத்தார்.

30-8-1973.

மதிப்புரை

(சுதந்திரன் ஆசிரியர்)

— கோவை மகேசன் —

பேராசிரியர் ‘கல்கி’ அவர்கள் கூறியிருப்பதுபோல, கண்ணீர், இரத்தம், வியர்வை சிந்தி — தியாகமெனும் அத் திவாரமிட்டு தமது சுதந்திர மானிகையை நிர்மாணித்துக் கொண்ட நாடுகள் — இனங்கள் — உலகில் பலவுண்டெனி னும் — இந்த வரிசையிலே கடைசியாக இடம்பெற்ற நாடு ‘தங்க வங்கம்’ என அழைக்கப்படும் ‘பங்களா தேஷ்’ ஆகும்.

கண்ணினும் இனிய தங்கள் சுதந்திரத்தைப் பெறுவதற்காக — மற்றவர்களைப் போலத் தாங்களும் விடுதலைக் காற்றை நிம்மதியுடன் சுலாசிப்பதற்காக — வங்கத் திரு நாட்டு மக்கள் சிந்திய கண்ணீரும் செந்நீரும் — செய்திட்ட தியாகங்களும் — இன்றைக்கும் என்றைக்கும் விடுதலை விரும்பிகளின் இதயத்தை விட்டு நீங்கா இடத்தைப் பிடித்திருப்பது மட்டுமல்ல — விடுதலைக்குப் போராடுகின்ற மக்களுக்கு உறுதியையும், வெராக்கியத்தையும், புதிய வேகத்தையும் தரத்தக்கவையாகும்!

வங்க தேச மக்கள் தங்கள் விடுதலைக்குப் போராடிய நேரத்தில், வங்க மக்களை பாகிஸ்தானத்து வெறியன் யஹியாக்கான் கொன்றெழித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் — அந்த இனக் கொலையை எதிர்த்தும், வங்க மக்களின் விடுதலைக் கோரிக்கையை ஆதரித்தும் ஈழத்தில் குரல் கொடுத்த ஒரே இயக்கம் இலங்கைத் தமிழரக்கக் கட்சியென்பதும், ஈழத்தில் வங்க மக்களின் போராட்டத்துக்குத் தார்மீக ஆதரவு தந்த ஒரே இனம் தமிழ்த் தேசிய இனம் என்பதும் வரலாறு குறித்து ஸ்வத்திருக்கின்ற உண்மையாகும்.

அதேபோல வங்க மக்கள் தங்கள் வீர சுதந்திரப் போரில் வெற்றி வாகை குடிய நேரத்தில் — அதைத் தங்கள் சொந்த வெற்றியாகவே கருதி ஆடிப் பாடிக் குதாகலத்துடன்

விழா எடுத்தவர்களும் தமிழ் ஈழ மக்களும் அவர்களின் தலைவர்களுமே.

அப்படி நடைபெற்ற வங்க தேச வெற்றி விழா ஒன்றில் தமிழர் கூட்டணியின் தலைமைச் செயலாளரும் இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சியின் தலைவருமான நாவலர் அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் தொகுப்பே இந்நாலாகும்.

நாவலர் அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் சொல்லாற்றலும் ஆற்றிருமுக்கான — அதே வேளையில் அவருக்கேயுரிய அழுத் தமான வேகம் மிகுந்த தமிழ் நடையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகு அனைத்தும் விதந்து பாராட்டும் ஒன்று.

வங்க மக்களின் கண்ணீர்க் கதையை — தியாக வரலாற்றை — யஹியாக்கானின் இனக்கொலை வெறியாட்டத்தை — அவன் இழுத்த கொடுமைகளைப் பற்றியெல்லாம் அவர் எடுத்துக் கூறுவதைப் படித்திடும்போது — நம் நரம்பெல்லாம் புடைத்தெழுவது போன்றதோர் உணர்ச்சிஏற்படுகிறது.

அதுவும் — ஈழத் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளுக்கும் வங்க மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கும் இருந்துவந்த ஒப்புவரமைகளை அவர் எடுத்துக் காட்டும் போது — யஹியாக்கானின் இனக் கொலைக் கொடுமைகளைடன் சிங்கள ஆட்சியின் இனக் கொலைக் கொடுமைகளை அவர் ஒப்பிடும்போது — நம் சிந்தனை எங்கெங்கோ சிறகடித்துச் செல்கிறது.

சுதந்திர பங்களாதேஷ் — ‘சுதந்திரத் தமிழ் ஈழம்’ என்று நம் வாய் நம்மை அறியாமலே உச்சரிக்கிறது.

நாவலரின் இந்நால், விடுதலைக்குப் போராடுகின்ற தமிழ் ஈழத்து இளைஞர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் எழுச்சியும் உணர்ச்சியும் தரத்தக்கதுமட்டுமல்ல — வங்கத்து விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றை அறிய விரும்பும் வரலாற்று மாணவர்களுக்கும் நிச்சயம் துணை செய்யத்தக்கது என்பதில் துளியும் ஜயமில்லை.

194 ஏ, பண்டாரநாயக வீதி,

கொழும்பு 12

25-8-73

கோவை மகேசன்,
ஆசிரியர்: சுதந்திரன்.

அணிந்துரை

தீடு மு. சிவசிதம்பாம்

பொதுச் செயலாளர், அ. இ. தமிழ் காங்கிரஸ்.

எந்த நாட்டு மக்களாக இருந்தாலும் சரி - நாம் இருக்கும் தேசத்திலிருந்து ஆயிரம் மைல் தூரத்திலிருக்கும் அந்நிய நாடாக இருந்தாலும்சரி - அம்மக்கனுடைய உரிமை, சுதந்திரம் பறிக்கப்படும் நேரத்தில் விடுதலையை விரும்பும் மக்கள் கைகட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கக் கூடாது.

அப்படி நசுக்கப்படும் மக்களின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுக்கவேண்டும்.

அந்த அடிப்படையிலே தான் வங்கதேச மக்கள் தங்கள் விடுதலைக்குப் போராடியபோது, அவர்கள் கொடுரமாக நசுக்கப்பட்டதை எதிர்த்து இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் குரல் கொடுத்தனர்.

வங்கமக்களைப்போலவே இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களும் சிங்கள ஆதிக்கத்தின் இனக்கொலை நடவடிக்கைகளிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இன்று இருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய சந்தர்ப்பத்திலே திரு. அ. அமிர்தலிங்கத் தின் ‘வங்கம் தந்த பாடம்’ எனும் இந்துஸீல வெளியிட்ட பண்ணைக்கும் அண்ணுக்களை மன்றத்தினரைப் பாராட்டுகிறேன்.

மு. சிவசிதம்பாம்.

செந்தமிழ்தான் செய்திட்ட தவத்தின் பேரே
 தீந்தமிழர் நெஞ்சினிலே நிலைத்த கோவே
 சந்ததமும் தமிழ்த்தொண்டே நினைவிற் கொண்டு
 தரணியெலாம் சொல்மாரி பொழியும் செல்வா
 எந்தவிடர் வந்தாலும் கலங்கா உள்தோ
 டெவருக்கும் அஞ்சாத வீர ஞக
 சிந்தையிலே தெளிந்திட்ட கொள்கை தன்னை
 தேமதுரத் தமிழினிலே குழைத்தே ஈவோய்.

சிங்களமாம் காரிருளால் தமிழர் தங்கள்
 சிறப்பெல்லாம் மறைவாகப் போகும் போது
 பங்கமிலாத் தியாகமெனும் கதிரைக் காள்று
 பசுமையொளி பரப்புகின்ற சுடரே; இன்றும்
 “வங்கமது தந்திட்ட பாடம்” என்னும்
 வளமார்ந்த சொற்பொழிவு நூலாய்த் தோன்றி
 எங்களினம் உரிமைபெற வழியைக் காட்டும்
 ஏற்றமது கண்டுநாம் உவகை கொண்டோம்.

அண்ணுவின் பெயர்தாங்கி எடுத்த எங்கள்
 அருமையிகு கலைமன்றம் ஒங்க நாளும்
 கண்ணுக இருந்தெமக் குதவி செய்யும்
 காப்பாள; உங்களுடை நூலை நாழும்
 தண்ணூர்ந்த தமிழுலகிற் கீந்த தாலே
 தாழ்வில்லாப் பெருமையினை அடையப் பெற்றேம்
 விண்ணூர்ந்த புகழோடு நீவிர, வாழ்க
 வேவவனின் பாதத்தைத் தொழுது நிற்போம்.

தலைவர்,
 பண்ணுகம்.
 அண்ண கலை மன்றம்.

தலைவன் இவன் தலைவன்

அமிர்தலிங்கன் தமிழ் ஈழத்தின்
ஆபிரகாம் லிங்கன்!

திமிர்வெறிச் சிங்களம் தினாற உலாவும்
தீரன்! மா மறவன்!

அமிர்த மாமணித் தமிழ் அன்னைக்கோர்
ஆன்மைத் தமிழ் மைந்தன்
நிமிர் நடை ஏறு! நெடும்படைத் தளபதி!
நிறைபுக முடைத் தலைவன்!

அறப்போராடி மண்டைச் செந்தீர்
ஆரூய்ச் சிந்தியவன்!

வெறிக் கூத்தாடும் வெறியர் அரசின்
வெஞ்சிறை ஆடியவன்!

சிறப்போர் ஆயிரம் சேரும் தமிழன்
தேசம் தாங்கியவன்!

குறிக்கோள் அறமாய்க் கொண்டோர் படையின்
கொற்றப் பெருந் தலைவன்!

காற்றில் வல்லான் — கனவில் வல்லான்
கடற் பெருக்கில் வல்லான்!

ஆற்றல் மிக்கான்! அமிர்தலிங்கன்!
அருந்திறல் மிகவுடையான்!

போற்றலுக்கு பொருத்தமானவன்!
பொங்கு மலைத் தோளான்

நூற்றில் ஒருவன்! கோடியில் ஒருவன்!
நுவலரும் தமிழ்த் தலைவன்!

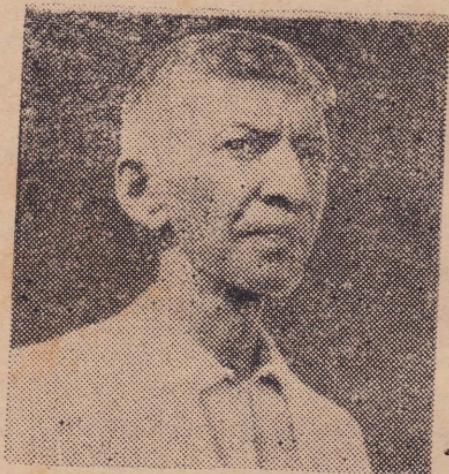
வானை நிகர்த்த செல்வா மழையாய்
வழங்க வருந் தலைவன்!

கூனை நிமிர்த்தி நேர்நடைத் தமிழர்
கொள்ள வருந் தலைவன்!

ஏனையோர் போல எம்மோர் அரியனை
ஏற வருந் தலைவன்!

தானைத் தமிழர் ஆனைத் தலைவன்!
தலைவன்! இவன் தலைவன்,

— காசி ஆணந்தன். —

திரு. அமிர்தவிங்கம் அவர்கள் “வங்கம் தந்த பாடம்” என்னும் தலைப்பில் ஆற்றிய சொற்பெருக்கை பண்ணைகம் அண்ணே கலை மன்றம் நூல் வடிவில் வெளியிட முன்வந்துள்ளதை அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்துள்ளேன்.

இப்படிக்கு,
சா. ஜே. வே. செல்வநாயகம்.

16, அஸ்பிரிட் ஹவஸ் தோட்டம்,
கொழும்பு 3.

30-8-73.

துமிழினத்தின் தந்தை அவர்களே, பெரி
யோர்களே, தாய்மார்களே, என் இளம் சகோதர
சகோதரிகளே, தந்தை அவர்களும், நண்பர் தரு
மலிங்கம் அவர்களும் வங்கநாட்டின் வீரப்போரின்
வரலாற்றை எடுத்துக் கூறினார்கள். வங்கம் பெற்ற
வெற்றியை நாம் இங்கு கொண்டாடுகின்றோம். இலங்
கையில் வாழுகின்ற தமிழ் மக்கள் முழுப்பேருமே
இதைத் தங்கள் வெற்றியாகக் கொண்டாடுகின்றார்
கள்; மகிழ்கின்றார்கள். வங்கமக்கள் எங்கள் சொந்
தக்காரர்களஸ்லர்; எங்கள்பந்துமித்திரர் அல்லர், வங்
கத்துக்கும் இலங்கைவாழும் எந்த மக்களுக்கும்
இரத்த உரித்து உண்டென்றால், சரித்திரத்தின்படி
உண்மையாகவோ, பொய்யாகவோ, வங்கத்திற்கு
அண்மையிலுள்ள ஸாலா நாட்டிலிருந்து வந்த விஜு
யனின் வழித்தோன்றல்கள் என்று சொல்கின்ற
சிங்கள சகோதரர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் தான்
உறவு உண்டு என்று ஒருவேளை நாங்கள் கருதலாம்.
ஆனால் அவர்களோ அவர்களுடைய ஆட்சியோ அந்
தக் கருத்துக் கொண்டதாக இருக்கவில்லை. இலங்கை
அரசாங்கம் இந்த வங்கப் போரை ஒட்டி நடந்த
விதம் மிகவும் வேதனை தரும் வரலாறுக எங்கள்
உள்ளங்களில் உறுத்திக்கொண்டிருக்கின்றது.
இலங்கை வங்கத்தின் விடுதலைக்குப் பக்கபலமாக
இருக்கவேண்டிய நாடு, வங்கத்தின் உரிமைப்போ
ருக்கு இடையூருக நின்றது. இந்த உரிமைப்போரை
ஆதரித்து இந்தியா யுத்தத்தில் இறங்கியதைத்

தடுத்து நிறுத்த ஜக்கியநாடுகள் சபையிலே அமெரிக்காவும், சீனவும் எடுத்த நடவடிக்கைக்கு ஒருபடி மேலே சென்று அங்கிருந்த இலங்கைத் தூதுவர் ஷேர்லி அமரசிங்கா அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்தார், ஆலோசனை கூறினார் என்பதை நாங்கள் எவரும் மறந்துவிட முடியாது. அமெரிக்காவும், சீனவும் யுத்தத்தை நிறுத்திப் பழைய எல்லைக் கோடுகளுக்கு இந்திய பாகிஸ்தான் படைகள் சென்றுவிடவேண்டும் என்று தீர்மானம் கொண்டுசென்ற நேரத்திலே இலங்கைப் பிரதிநிதியாக ஐ. நா. சபையில் இருந்த ஷேர்லி அமரசிங்கா அவர்கள் மாத்திரம் அதற்கு ஒரு படி மேலே போய்ப் படைகள் வாபஸ் வாங்கி னல்ல மாத்திரம் போதாது, கிழக்கு வங்கத்தின் சுதந் திரத்தைப் பற்றிய பேச்சே இல்லாத வகையிலே இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படவேண்டும் என்று தன்னுடைய ஆலோசனையைக் கூறினார். வேத ஜெயும் வெட்கமும் படவேண்டிய ஒரு செய்தியாக இதை நாங்கள் கேட்டோம். அன்பர்களே! நான் இதை ஏன் இங்கு குறிப்படுகின்றேன் என்றால் இலங்கையிலே வாழுகின்ற வங்க மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் எந்த உறவும் இல்லாவிட்டாலும் நாங்கள் அவர்களுடைய உரிமைப் போரிலே அனுதாபம் கொள்ளுகின்றோம்; அக்கறை கொள்ளுகின்றோம்.

இரத்தத்தினால் தங்களுக்கும் வங்க மக்களுக்கும் உரித்து உண்டென்று கூறுகின்ற சிங்கள மக்களுடைய அரசாங்கம் அந்த உரிமைப்போருக்கு எதிரிடையாக நிற்கின்றது. இதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை ஒவ்வொருவரும் சிந்தி

கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு ஓரேயொரு காரணம் தான் உண்டு. எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் ஒரு வகையிலே உறவு உண்டு. அவர்கள் எப்படி உரிமை பறிக்கப்பட்ட மக்களாகத் தங்கள் உரிமைப் போருக்காகப் போரிட்டார்களோ அதே போல ஈழத்தில் வாழுகின்ற தமிழ் மக்களாகிய நாங்களும் உரிமை மறுக்கப்பட்டவர்களாக எங்கள் உரிமைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த உறவு எங்களை அவர்களுடைய நிலையை உணரச் செய்கின்றது. அவர்கள் மீது அனுதாபம் கொள்ளச் செய்கின்றது. அதற்கு ஆதரவு காட்டச் செய்கின்றது.

அதற்கு மாறுக எங்கள் அரசாங்கத்தினருடைய நிலை என்ன? மொழியுமிமை கேட்டு அதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்கின்ற மக்களை அடக்கி ஒடுக்கிய வரலாறு இலங்கை அரசாங்கத்தின் வரலாறு. தமிழ் மொழிக்கு உரிமைவேண்டும் என்று கேட்ட எங்களோ, அதற்காக அறப்போர் நடத்திய எங்களைப் பட்டாளத்தை ஏவி அடித்து விரட்டி சிறையிலே அடைத்து உரிமைப் போரை அடக்கிய வரலாறு அவர்கள் வரலாறு. அதனால் அவர்களுடைய உள்ளத்திலே யகியாக்கான் செய்தது. பாகிஸ்தான் அரசாங்கம் செய்தது சரியென்று படுகின்றது. அந்த உறவு ஆனாலும் வர்க்கம் என்ற உறவு, அவர்களைப் பிணக்கின்றது. அடிமை இனமாக உரிமைப் போரில் கிளர்ச்சி செய்த மக்கள், கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கின்ற மக்கள் என்ற அந்த உறவு எங்களையும், வங்க மக்களையும் பிணக்கிறது. இந்த உறவிலே தான் வங்கத்திலே இன்று சுதந்திரக் கிளர்ச்சி பெற்ற வெற்றியை, அக்கிரம எதேச்சாதிகார ஆட்சி அடைந்த வீழ்ச்சியை ஈழம் வாழ் தமிழ் மக்கள் தமது வெற்றியாக அக்களிப்போடு மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாடுகின்ற நிலைமையை நாங்கள் காண்கின்றோம். இந்த வெற்றி விழாவை நாங்கள் கொண்டாடுவதற்கான நோக்கத்தை இரண்டு வகையாக நாங்கள்

எடுத்துக் கூறலாம். வங்கத்திலே அக்கரமம் ஆழிந்ததை, எதேச்சாதிகாரம் ஒழிந்ததை, மொழியுமொன்று விடுதலை நிலைநாட்டப்பட்டதை ஒட்டி நாங்கள் அடைகின்ற மகிழ்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுவது ஒரு நோக்கம். அடுத்த நோக்கம் வங்கப்போரிலிருந்து நாம் படிக்கவேண்டிய பாடங்களை, நமதுமக்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய படிப்பளைகளைத் தெரிந்துகொண்டு, அதிலிருந்து நாம் எமது இயக்கத்துக்கு, எமது உரிமைப்போருக்கு ஊக்கத்தையும் ஆக்கத்தையும் பெற்று வங்கம் சென்ற வழியிலே நாமும் சென்று நமது இன விடுதலையைக் காண உழைக்கவேண்டுமென்ற உறுதியை எமது வாலிபரின் உள்ளங்களிலே விசேஷமாக ஏற்படுத்துவது இரண்டாவது நோக்கம்.

இந்த வங்கத்தினுடைய வரலாற்றைச் சுற்று நாங்கள் சிந்திக்க வேண்டும். இந்திய உபகண்டம் ஆங்கில ஏகாதி பத்தியத்தின் கீழ் அடங்கியிருந்த நேரத்திலே சுதந்திரப் போர் முதல் வெடித்தது வங்கத்திலே. இந்தியாவிலேயே தமிழ் நாடும் வங்காளமும் தான் ஆங்கிலக் கல்வியிலே முன்னணியில் நின்றன. அந்தக் கல்வியினால் பயன் பெற்ற வங்காளிகள் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துக் கிளர்ந்து எழுந்தார்கள். அரவிந்தகோஷ் போன்ற புரட்சிவாதத் தலைவர்களுடைய தலைமையிலே வங்காளிகள் சுதந்திரப்போரிலே முன்னணியில் நின்றார்கள். வங்கத்தினுடைய விடுதலை உணர்ச்சியை நசுக்க விரும்பிய வெள்ளைக்கார ஏகாதிபத்தியம் மதவெறியை அங்கே தாண்டியது. வங்காளம் முழுவதிலும் மூஸ்லீம் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலாராய் இருந்தார்கள். கிழக்கு வங்கம் மேற்கு வங்கம் இரண்டும் சேர்ந்தாலுமே மூஸ்லீம் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலோர். பிரிவினைக்கு முந்திய இந்தியாவிலே மூஸ்லீம் அரசாங்கம் இருந்த மாகாணங்களில் ஒன்றுக் கூட வங்காளம் விளங்கியதென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆனால் உரிமைப்போர்

நடந்த நேரத்திலே வங்க மக்கள் மத்தியிலே இந்து முஸ் லீம் என்ற பேதம் இருக்கவில்லை. அரவிந்தகோஷ் இந்திய விடுதலைக்காகப் போராடக்கூட்டிய ஒரு மகா நாட்டிலே இன்றைய வங்க விடுதலைத் தலைவர் முஜிபுர் ரகுமான் அல்ல அதே பெயரைக்கொண்ட ஒரு முஸ் லீம் இளாஞர் முஜிபுரரகுமான் என்றவர் அந்தச் செயற்குழு விலே உறுப்பினராக இருந்தார்என்று சமீபத்தில் நாங்கள் ஒரு பத்திரிகையிலே படித்தோம். அவ்வளவு தூரம் இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் சேர்ந்த ஓர் இயக்கமாக வங்கத் திலே அந்த வெள்ளைக்கார ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துக் கிளர்ந்தெழுந்த போர் விளங்கியது. இந்த நேரத்திலேதான் 1904-ம் ஆண்டிலே வங்கத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கின்ற வங்கப் பிரிவினைத் திட்டத்தை வெள்ளைக்கார ஏகாதிபத்தி யமே கொண்டுவந்தது. அதைஎதிர்த்து ஒரு பெரியகிளர்ச்சி, ஒரு பெரிய போர் எழுந்தது இந்தியாவிலே. எங்கத்திலே மத வெறியை, மதப் பூசலைப் பயன்படுத்தி அங்குள்ள உரிமைக் கிளர்ச்சியை அடக்கி, வங்க மக்களை இந்துவும் முஸ்லீமும் என்று ஒருவரோடொருவர் மோதச் செய்து தங்களுக்கு எதிராகவுள்ள சக்தியை அவர்களுக்கிடையே மோதி விரயமாக வெள்ளைக்கார ஏகாதிபத்தியம் பிரித்தானும் தந்திரத்தைக் கைக்கொண்டது. அன்று விதைத்த விதை 1947 இலே வங்கம் பிளவுபட்டது. 1947-ம் ஆண்டு மத வெறியை முன் வைத்து மொழியை, இனத்தை எல்லாம் புறக்கணித்து ஒதுக்கி பஞ்சாபிகளையும் பலுகிஸ்தானிலே வாழக்கூடியவர்களையும், சிந்தியர்களையும் வங்காளிகளையும் ஜின்னவினுடைய பாகிஸ்தான் அரசிலே ஒன்றுக் கூண்டதார்கள். அந்த நேரத்திலே ஜின்னவோடு சேர்ந்து பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாக நின்றவர்களுள் இளாஞர் முஜிபுரரகுமானும் ஒருவராக இருந்தார் என்று சரித்திரம் கூறுகின்றது. 1947 இலே பாகிஸ்தான் உதயமானது. ஆனால் உதயமாகி ஒரு வருடம் செல்வதற்கிடையில் பாகிஸ்தானிலே உள்ளத்தினால் அவர்கள்

பிளவுபட்டார்கள். 1947 ஆவணி மாதத்திலே பாகிஸ்தான் உதயமானது. 1948 பங்குனி மாதத்திலே டாக்கா பஸ்கலைக் கழகத்திலே சென்று ஜின்ன அவர்கள் உருது மொழிதான் பாகிஸ்தானுடைய தேசிய மொழி, பாகிஸ்தானுடைய உரிமை பெற்ற மொழி உருது ஒன்றுதான், என்று பேசிய அந்தக் கூட்டத்திலேயே குழப்பம் ஏற்பட்டது. 1948 பங்கு னி மாதம் 11-ந் திகதி முஜிபுர்ரகுமான் முதன் முதல் கைது செய்யப்பட்டார். நான் இதை என் இங்கு கூறுகின்றேன் என்றால் மதத்தை முன்வைத்து உருவாக்கிய அரசு மொழியினாலும், இன்த்தினாலும் பிளவுபட்ட மக்களை ஒன்று சேர்க்க முடியாமல் ஒரு வருடத்துக்கு இடையிலேயே உள்ளத்திலே அந்த மக்கள் பிளவுபட்டார்கள். 1950-ம் ஆண்டிலே கிழக்கு வங்காளத்திலே முஸ்லீம் லீக்கின் சட்டசபை உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்களே சேர்ந்து ஓர் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள்; கிழக்கு வங்கத்துக்கு மாகாண சுயாட்சி வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள். அன்று தொடக்கம் வங்க மொழிக்காகவும் வங்காளத்தினது சுயாதீனத்திற்காகவும் அந்தப் பகுதி மக்கள் போராடிக்கொண்டே வந்தார்கள்.

எத்தனையோ தடவை ஷேக் முஜிபுர்ரகுமானும் அவருடைய ஆதரவாளர்கள் பலரும் சிறையிலே அடைக்கப்பட்டார்கள். எத்தனையோ பேர்துப்பாக்கிக்குப் பலியாக்கப்பட்டார்கள். நண்பர் தருமலிங்கம் தன்னுடைய பேச்சிலே குறிப்பிட்டது போல 1954-ம் ஆண்டிலே, அப்பொழுதும் அவாமி லீக் தலைவராகத்தான் இருந்தார். H. S. சூரவத்தி என்பவர். அவருடைய தலைமையிலே ஒரு அரசு; பாகிஸ்தான் முழுவதற்குமே வங்காளி ஒருவர் பிரதம மந்திரியாகவந்தார். ஓராண்டிற்கிடையில் அந்த

அரசை வீழ்த்தியது மாத்திரமன்றி அதன்பின்பு
எழுந்த வங்காளிகளினுடைய கிளர்ச்சியை அடக்கு
வதாகச் சொல்லி இராணுவ ஆட்சியைப் பாகிஸ்தா
னில் புகுத்தினார்கள்.

இலங்கையில் வாழுகின்ற நாம் இதிலிருந்து
படிக்கவேண்டிய ஒரு பெரிய பாடமும் உண்டு. எங்கள் நாட்டிலும் காலத்துக்குக் காலம் இதை நாங்கள் கண்டோம். 1956-ம் ஆண்டு தொடக்கம் இலங்கையிலே தமிழ் மக்கள் மொழியிருமை கோரிக் கிளர்ச்சி செய்த சந்தர்ப்பத்தில் எல்லாம் அதை அடக்குவதற் கென்று சாட்டுச் சொல்லி சிங்கள மக்களையுமே அடக்கி ஆளுகின்ற அவசரகால நிலைமையையும் பிரகடனம் செய்து இராணுவ ஆட்சியை இலங்கையில் கொண்டுவந்தார்கள் என்பதை நாங்கள் அறிவோம். 1956 இலே காலஞ்சென்ற பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா அவசரகாலச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார் நாங்கள் தமிழ்மொழியின் உரிமை கோரிக் கிளர்ச்சி செய்வதை அடக்குவதற்கு. அதேபோல 1958 இலே மறுபடியும் அவசரகாலச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. நாட்டிலே வகுப்புக் கலவரம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. 1961-ம் ஆண்டிலே நாங்கள் அமைதியாக மொழியிருமை கோரி நடத்திய சத்தியாக்கிரகப் போரை அடக்குவதற்கு என்று சொல்லிப் பட்டாளத்தை ஏவினார்கள். இராணுவ ஆட்சியை இலங்கை முழுவதிலுமே திணித்தார்கள். 1961 இலே அரசாங்கம் எங்களை நசுக்க ஏவிவிட்ட இராணுவம் 62 இலே

அரசாங்கத்தின் மீது பாய ஆயத்தமானது. அது னாலே பெரிய சதியென்று கூறி இராணுவத் தலைவர் களையும் பொலீஸ் அதிகாரிகள் பலரையும் கைது செய்து அடைத்தார்கள். ஆனால் அன்று ஒரு மயிரிழையிலேயே பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் தப் பிப் பிழைத்தது. இல்லையேல் பாகிஸ்தானுடைய வரலாறுக்கு தான் இலங்கையின் வரலாறும் மாறியிருக்கும்.

1962 இலே இராணுவ எதேச்சாதிகார ஆட்சி இலங்கையிலே நிலைநாட்டப் பட்டது. நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இதை ஏன் கூறுகிறேன் என்றால் வங்காளிகளை அடக்குவதற்காக என்று சொல்லித் தான் மேற்குப் பாகிஸ்தானிலுள்ள இராணுவம் அதிகாரத்தைக் கைக்கொண்டு மேற்கு, கிழக்குப் பாகிஸ்தான் முழுவதிலும் வாழ்ந்த மக்களை அடக்கி நசுக்கி ஆண்டுகொண்டு வந்தது. அதை எதிர்த்து எத்தனை யோ கிளர்ச்சிகள் எத்தனையோ போராட்டங்களைக் கிழக்கு வங்கத்திலே உள்ள மக்கள் நடத்தினார்கள். பத்திரிகைச் சுதந்திரம் இல்லாமல் வெளியுலகம் இவற்றை அறிய முடியாத நிலைமையையும் ஏற்படுத்தினார்கள். எங்கள் நாட்டிலே இன்றைக்கும் அதேநிலைமை இருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். பத்திரிகைச் சுதந்திரமில்லை. பேரளவிலே தனியார் பத்திரிகையாக இருந்தாலும் பயத்தினால் அரசாங்கத்தின் ஊதுகுழல்களாக அத்தனை பத்திரிகைகளும் மாறிவிட்ட ஒரு நிலையைத் தான் இன்றைக்கு இந்த நாட்டிலே காணமுடிகிறது. இந்த நிலைமை பாகிஸ்தானிலே

வெளி வெளியாகவே இருந்தது. அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக எழுதிய பத்திரிகைகள் எல்லாம் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டன. ஷேக் முஜிபுர்ரகுமான் போன்ற வர்கள் இராணுவக் கோட்டிலே விசாரிக்கப்பட்டு சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார்கள். இந்த விதமாக எத்தனையோ இன்னல்களுக்கு மத்தியிலே வளர்ந்த இயக்கம் தான் கிழக்கு வங்காள விடுதலை இயக்கம். அவர்கள் எத்தனையோ துன்பப்பட்டார்கள். நூற்றுக்கணக்கானவர்களை ஆண்டுதோறும் பலி கொடுத்துக்கொண்டே வரவேண்டிய நிலைமை கூட ஏற்பட்டது. அவர்களுடைய உத்தம தலைவர்கள் பலர் பல காலம் சிறையிலே வாடி வதங்கவேண்டிவந்தது. இந்திய விடுதலைக்காக எப்படி அண்ணல்காந்தியினுடைய தலைமையிலே எத்தனையோ தேசபக்தர்கள் சிறைப்பட்டார்களோ அதேபோலத்தான் பாகிஸ்தான் விடுதலை பெற்றது என்று கூறப்பட்ட நாள் தொடக்கம் வங்கத்தின் விடுதலைக்காக எத்தனையோ தியாகிகள் தங்களையே அர்ப்பணி த்து உழைத்தார்கள்.

இதிலிருந்து நாம் படிக்கவேண்டிய பாடம் ஒன்றுண்டு. சுதந்திரத்துக்குக் குறுக்குவழி கிடையாது. சுதந்திரத்துக்குச் சுலபமான பாதை எதுவும் கிடையாது. சுதந்திரத்தைப் பெறுவதற்கு ஒரேயொரு வழிதான் உண்டு. பாரதி சௌங்கள் ‘‘தண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம் சர்வேசா இப்பயிரைக் கண்ணீராற் காத்தோம் கருகத் திருவுளமோ.’’ என்று வங்காள மக்கள் கண்ணீர் மாத்திரமல்ல இரத்த ஆற்றையே பாய்ச்சினார்கள். கங்கா நதியிலே நீருக்குப் பதிலாக இரத்தம்

பாய்ந்து அங்குள்ள மீன்கள் அத்தனையும் மனித இரத்தத் தைச் சுவைக்கக்கூடிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டுத்தான் வங்காளம் இன்று விடுதலை பெற்று இருக்கின்றது. ஈழத்திலே வாழு கின்ற தமிழ் மக்களாகிய நாங்கள் மாத்திரம் ஏதோ இரண் டொரு சிறிய இயக்கங்களை நடத்திவிட்டு என்ன பெற்று விட்டோம், எதைக் கண்டு விட்டோம், சரணைக்கு அடை வோம் என்று சாக்குருவி வேதாந்தம் கூறுவதில் வல்லவர்களாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். வங்க மக்கள் பட்ட இன்னலை — வங்க மக்கள் பட்ட துன்பத்தை — அவர்கள் செய்த தியாகத்தை சிந்தித்துப் பார்த்தோமானால் — இன்று அவர்கள் அடைந்த வெற்றியைக் கொண்டாடுகின்ற இந்த நேரத்திலே அவற்றை சிந்தித்துப் பார்ப்போமானால் அந்தத் தியாகத்திலே 10 இலட்சசத்தில் ஒரு பங்கையாவது ஈழத்திலே நாங்கள் செய்திருக்கின்றோமா? எந்த வகையிலே வங்கமக்கள் போராடினார்கள் என்பதற்கு பாரதிதாசன் ஒரு கிளி யை வைத்துக்கொண்டு சொன்ன கடை தான் எனக்கு நினைவிற்கு வருகின்றது. கூண்டிலே அடைக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஒரு கிளி வெளியிலே உல்லாசமாகப் பறந்து திரிந்து சோலையிலே மேய்ந்து சாலையிலே விளையாடி த் தென்னங்கீற்றிலே பொன்னூர்சல் ஆடித் திரிகின்ற கிளியைப் பார்த்து — ‘அக்கா அக்கா’ என்றழைக்கின்றது. கவிஞர் கூறுகிறான் ‘அக்கா அக்கா என்று நீ அழைத்தால் அக்கா தர என்ன சுக்கா மிளகா சுதந்திரம் கிளியே’ என்று. மற்றவர்கள் எவரும் தந்துவிடக்கூடிய சுக்கோ மிளகோ அல்ல சுதந்திரம். அக்கா அக்கா என அழைத்து எந்த அக்காவும் தந்துவிடக் கூடிய கடைச்சரக்கல்ல சுதந்திரம். இரத்தம்சிந்தி, வியர்வை சிந்தி, கண்ணீர் சிந்தி தியாகத்தினாலே புடம் போட்டு எடுத்த தங்கமாகத் தங்களை மாற்றிக்கொண்ட சமுதாயம் அடைந்ததுதான் சுதந்திரம்.

அன்பர்களே! வங்கத்தின் வரலாற்றிலே இருந்து ஈழத் தமிழ் மக்கள் இந்தப் பாடத்தையும் தவருது கற்றுக்கொள்ள

வேண்டும். அதுமாத்திரமல்ல, வங்கம் எப்படி விடுதலை பெற்றது? 1966 இலே முதன் முதல் ஆறு அம்சக் கோரிக்கைகளை சமர்ப்பித்தார் அவாமிலீக் தலைவர் முஜிபுர்ரகுமான். அவர் அப்பொழுது பிரிவினை கோரவில்லை. அப்பொழுது அவர் மேற்குப் பாகிஸ்தானிலிருந்து முற்றுக வெட்டிப் பிரித்த வங்காளம் வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அவர் சொன்னார் வெளிநாட்டுத் தொடர்புக்கும் பாதுகாப்புக்கும் ஒரு மத்திய ஆட்சியை வைத்துக்கொள்வோம். ஏனைய விடயங்களில் சுயாதீனம் பெற்ற வங்கத்தையும் சுயாதீனம் பெற்ற மேற்குப் பாகிஸ்தானையும் வைத்துக்கொண்டு சமத்துவமாக, சகோதரத்துவமாக ஒன்றுபட்டு ஒரு இணைப்பு ஆட்சியிலே வாழ் வோம் என்றுதான் கூறினார். அவருடைய ஆறு அம்சக் கோரிக்கையில் முதற் கோரிக்கை அதுதான். தங்கள் மொழி வங்கமொழி, சம உரிமை பெற்ற மொழியாக விளங்கவேண்டும் என்று கோரினார்கள். இக் கோரிக்கைகளை நிராகரித்துப் புறக்கணித்து ஒதுக்கினார்கள். இராணுவ ஆட்சி மீண்டும் வலுப்படுத்தப்பட்டது. அழுப்கானுடைய தலைமையிலே இராணுவ ஆட்சி பல அட்டேழியங்களைச் செய்தது. ஷேக் முஜிபுர்ரகுமான் கைது செய்யப்பட்டார். தூக்குத் தண்டனை கூட அவருக்கு விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஏதோ கடவுள் செயலினால் அவர் விடுதலை பெற்றார். அதன் பின்பு அழுப்கானுடைய ஆட்சி கவிழ்ந்தது. யகியாக்கான் அதிகாரத்திற்கு வந்தார். தேர்தலை நடத்துவோம்; ஐனநாயக பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறையை ஏற்படுத்துவோம் என்று கூறினார். அதற்காக ஒரு மகாநாட்டை நடத்தினார். ஐனத்தொகை அடிப்படையிலே தொகுதிகளைப் பிரிக்க வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு தேர்தலை நடத்தினார். 1970-ம் ஆண்டு மார்கழி மாதத்திலே தேர்தல் நடந்தது. கிழக்குப் பாகிஸ்தானிலே என்ன நடைபெற்றது. 169 தேசிய சபைத் தானங்களிலே 167 ஜ் ஷேக் முஜிபுர்ரகுமானுடைய அவாமிலீக் கைப் பற்றியது. வங்காள மக்கள் இலங்கையிலே வாழ்கின்ற தமிழ்

மக்களைவிடப் படிப்பறிவு மிகுந்தவர்கள் அல்லர். மனித னுக்கு மனிதன் பார்ப்போமானால் ஈழத்திலே வாழுகின்றவர்கள் ஜனத்தொகை வீதாசாரத்திலே படிப்பறிவில் கூடியவர்கள் என கூறிக்கொள்ளலாம். ஆனால் வங்க மக்கள் 98 வீதத் துக்கு மேற்பட்டோர் 99 க்கு கிட்ட என்று கூடச் சொல்லலாம், தங்களுக்குச் சுயாதீனம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து வாக்களித்தார்கள். 167 பேர் அந்தக் கொள்கையோடு தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். இரண்டே இரண்டு பேர் வேறு கொள்கையோடு, அதற்கு மாறு என கொள்கையோடு தெரிவுசெய்யப்பட்டார்கள். மற்றக் கட்சிகள் எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து ஒழிந்தன. வங்க மக்களுக்கு ஒரே கட்சி ஒரே கொள்கை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. அந்த நிலைமையிலே தான் யகியாக்கான் பார்த்தார், என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அவர் ஒரு கூட்டத்திலே, பாகிஸ்தான் பிரதம மந்திரியாக ஷேக் முஜிபுர் ரகுமான் தான் வரவேண்டும், என்று சொன்னார். இன்றைக்கு ஜனுதிபதியாய் வந்திருக்கின்ற பூட்டோ மிரட்டினார். பூட்டோவின் மிரட்டலுக்கும் மேற்குப் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் மிரட்டலுக்கும் யகியாக்கான் விட்டுக்கொடுத்தார். இந்த நேரத்திலே தான் ஷேக்முஜிபுர்ரகுமான் இன்னொருபிரகடனத்தை விடுத்தார், இல்லாம் என்ற பெயரைச் சொல்லி மத்தின் பெயரைச் சொல்லி வங்க மொழியையும் வங்கக் கலாச்சாரத்தையும் அழிப்பதற்கு நாம் விட்டுக்கொடுக்கமாட்டோம் என்று.

பாருங்கள் இதிலே கூட எங்கள் நிலைக்கும் வங்கத்தின் விடுதலை இயக்கத்தின் நிலைக்குமுள்ள ஒற்றுமையைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன். வங்க மக்களுடைய விடுதலை உணர்ச்சியை முறியடிக்க விரும்பியவர்கள் மதவெறியைத் தான் அங்கு ஆயுதமாகக் கையாள விரும்பினார்கள். இல்லாம்மத உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்தி வங்க மொழியையும்

கலாச்சாரத்தையும் காக்கவேண்டுமென்ற அந்த மக்களின் உணர்ச்சியை அழித்துவிடலாமென்று கனவு கண்டார்கள். அது பலிக்கவில்லை. மதவெறியடங்கி இன மொழி உணர்ச்சி மேலோங்கிய கிழக்குப்பாகிஸ்தானிலே, அந்தஉணர்ச்சிதான் மக்களை ஒன்றுசேர்த்தது. இங்கு ஈழத்திலும் தமிழ்பேசும் மக்களை மொழியடிப்படையிலே ஒன்று சேர்க்க, தந்தைசெல் வநாயகத்தின் தலைமையிலே எடுக்கப்பட்ட முயற்சி கள் அத்தனையையும் முறியடிக்க ஆட்சியாளர்களும் அற்ப சலுகைகளுக்காக அவர்களின் அடி வருடு கின்ற தலைவர்களும் கைக்கொண்ட ஆயுதங்களில் ஒன்று மதமென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். முஸ்லீம் களையும் தமிழர்களையும் பிரிப்பதற்கு மதத்தை இன் றைக்கும் தான் பிரயோகிக்கின்றார்கள். மதத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு முஸ்லீம் களையும் தமிழர்களையும் ஒட்டவிடாமல் பிரித்து அழிக்கின்ற தந்திரத்தை அரசாங்கம் இலங்கையிலே கையாண்டுகொண்டு வருகின்றது. பிரித்து வைத்துக்கொண்டு முஸ்லீம்களுக்கு ஏதோ அற்ப சலுகை கள் செய்வதாகக் காட்டிக் கொண்டு, அவர்கள் பிரதேசத்தையும் அவர்கள் வாழ்வு வழியையும் அபகரித்துக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அதே நேரத்திலே தமிழ்இனத்தையும் பூண்டோடு ஒழிப்பதற்கு அவர்களையும் தங்களோடு சேர்த்துக்கொள்ள சதித்திட்டம் வகுத்து அரசாங்கம் செயலாற்றி வருவதையும் நாம் காண்கின்றோம். அதுபோலத்தான் கிழக்கு வங்காளத்திலே 80 வீதம் மக்கள் முஸ்லீம்கள்; 18 வீதத்திற்கு சற்று மேலானவர்கள் இந்துக்கள்: பெளத்த

மதத்திற்குச் சேர்ந்தவர்கள் 1 லீதத்திற்குக் கொஞ் சம் குறைவு. எஞ்சியவர்கள் கிறீஸ்தவர்களும் மற்ற வர்களும். இதுதான் கிழக்கு வங்காளத்தினுடைய மதவாரியான ஜன விகிதம். அதாவது $7\frac{1}{2}$ கோடி மக்களைக் கொண்ட கிழக்கு வங்காளத்திலே 6 கோடி மக்கள் முஸ்லீம்கள். அப்படியிருந்ததால் அவர்கள் ஒன்றுபட்டு, ஒரு முஸ்லீம் தலைவருடைய தலைமையிலே தங்களுக்கு உரிமை வேண்டுமென்று கோரிய நேரத்திலே யகியாக்கானும் அவருடைய ஆட்சியாளர்களும் எந்த விதமாகப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள்? அவர்கள் செய்த பிரச்சாரமென்ன? இந்தக் கோரிக்கையெல்லாம் இந்துக்களுடைய கோரிக்கையென்று சொன்னார்கள். அகதிகளாக வந்த 10 இலட்சம் பேரிலே இந்துக்கள் தான் வந்திருக்கின்றார்கள் என்று பிரச்சாரம் செய்தார்கள். முஸ்லீம்கள் வரவில்லையென்று கூறினார்கள். இந்தவிதமாகப் பொய்ப் பிரச்சாரத்தைச் செய்து உலகெங்குமுள்ள முஸ்லீம்களுடைய உணர்ச்சியைத் தூண்டித் தங்களுக்கு ஆதரவு தேட அவர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். ஆனால் வங்காள தேசம் உதயமாகியவுடன் அதன் அரசாங்கம் முதல் விடுத்த பிரகடனம் என்னவென்றால் “வங்காள தேசமொரு மதச்சார்பற்ற அரசாக, ஜனநாயக சமதர்மத்தைப் பேணுகின்ற ஒருஅரசாக இருக்கும்” என்பதேயாம். சிறுபான்மை இந்துக்களுக்கும் எந்தவிதமான பாரபட்சங்களும் காட்டாத அரசாக வங்காள அரசு இருக்கும். வங்க மொழியையும் வங்க கலாச்சாரத்தையும் முன் வைத்து வங்க

காள மக்களை ஒன்று சேர்க்கின்ற அரசாக விளங்கு மென்று பிரகடனம் விடுத்தார்கள். ஒரு இனத்திற்கு அடிப்படை இனத்தின் முக்கிய குணத்திசயம் மொழி யிலும் இனத்திலும் பாரம்பரியத்திலும் பிரதேசத்தி லும் தங்கியிருக்கின்றதே தவிர மதத்தில் தங்கியிருக்கவில்லை என்ற அரசியல் சித்தாந்தத்திற்குமாறுக ஜின்ன மதத்தை முன்வைத்து ஒரு இனத்தை எழுப் பப் பார்த்தார். அது ஒரு வருடத்திலேயே உடையத் தொடர்ச்சியதைக் கூறினேன். அன்று ஏற்பட்ட உடைவு இன் று பூர்த்தியாகிவிட்டது. இவற்றை நாங்கள் ஏன் இவ்வளவு தூரம் அறிய முயல்கின் ரேம்? அன்பர்களே! இலங்கையிலும் நாங்கள் மொழி இன பிரதேச அடிப்படையிலே, வரலாற்றின் அடிப்படையிலே, ஒரு தனி இனமாக வாழ்ந்த வரலாற்றை எடுத்துக் காட்டித் தான் எமக்குச் சுயாட்சி கோருகின்றேம்.

இந்த நேரத்திலே எங்களிற் சிலர் “வங்காளத்திலே அவர்கள் செய்ததுபோல நாங்களும் முற்றுக வெட்டிப் பிரிவோம்” என்று சொல்லலாம். சொல்வது சலபம். ஏழரைக் கோடி மக்களின் தலைவனுக்க் கிட்டத்தட்ட ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட முஜிபுரரகுமான் கூட எடுத்த எடுப் பிலே பிரிவினை என்று கூறவில்லை. கூறியிருந்தால் 70-ம் ஆண்டுத் தேர்தவிலே முஜிபுரரகுமானுடைய இயக்கம் பங்குபற்றி இருக்க முடியாது. அப்பொழுதே அது சட்டவிரோதமான இயக்கமாக்கப் பட்டிருக்கும். அதன் சார்பிலே பிரதிநிதிகள் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருக்க முடியாது! அவர்கள் தங்கள் கோரிக்கையை முன்வைத்து மக்கள் மத்தியிலே பிரச்சாரம் செய்ய விட்டிருக்கமாட்டார்கள். உலகத்தின் முன்னிலையிலே

தங்கள் கோரிக்கையை மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்று நிலைநாட்டுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. அவர்கள் பாகிஸ்தானுடைய ஒற்றுமையைப் பேணி, வெளி நாட்டுத் தொடர்பையும் பாதுகாப்பையும் ஒரு இணைப்பாட் சியின் கையில் கொடுத்து, சுயாதீன் ம் தமக்கு வேண்டு மென்று கோரிய காரணத்தினால் அதைச் சட்ட விரோத மென்று கூறமுடியாத நெருக்கடியிலே அரசாங்கம் கைகட்டி நிற்கவேண்டி வந்தது. பாகிஸ்தான் மக்கள் — கிழக்கு வங்காள மக்கள் தமது கோரிக்கையைச் சமர்ப்பித்தார்கள்; பாகிஸ்தான் அரசின் முன்னிலையிலே சமர்ப்பித்தார்கள்; தெளிவாக உலகின் முன்னிலையில் சமர்ப்பித்தார்கள்; அதற்காக இறுதி வரையும் உறுதியாக நின்றார்கள். இறுதியிலே 1971-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 25-ம் திகதி இனக்கொளைக்குத் திட்டமிட்டு பாகிஸ்தான் இராணுவம் படுகொளை ஆரம்பித்த நேரத்திலே தான் ஷேக் முஜிபுர்ரகுமானும் அவருடைய சகாக்கரும் ‘சுதந்திர வங்காள’ த்தைப் பிரகடனப் படுத்தினார்கள்! இனி மேற்கும் கிழக்கும் ஒட்டாது என்ற நிலையை யியாக்கானும் மேற்குப் பாகிஸ்தானியரும் ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். அதற்கு முன்பே அவசரப்பட்ட சில சிறிய கட்சிகளின் தலைவர்கள் கிழக்கு வங்காளத்திலும் சொன்னார்கள் தாங்கள் தனிநாடு கோரவேண்டுமென்று.

பலவகையிலும் எங்கள் இயக்கத்திற்கும் அவர்கள் இயக்கத்திற்கும் தொடர்பு இருப்பதைக் காணுகின்றோம்! அங்கே மௌலான பாஷானி என்பவரும் வேறுசிலரும் சொன்னார்கள்; முஜிபுர்ரகுமான் கேட்பதற்கு முன்பே சோன்னார்கள் பிரிவினைதான் வேண்டும் என்று. அவர் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; அதைக் கூறுவது புத்திசாலித்தனமென்று அவர் கருதவில்லை. இணைப்பாட்சிக்கு உட்பட்ட சபாட்சியைக் கோரினார்; அது பறிக்கப்பட்டதும் பிரிவின்யைக் கிழக்கு வங்கத்தின் மீது மேற்குப் பாகிஸ்தான் இராணுவமே தினிக்கின்ற ஒரு நிலையை அவர் ஏற்படுத்தினார். இறுதியில்

வங்காளம் இன்றைக்கு விடுதலை பெற்று எழுந்து நிற்கிறது; உலகின் முன்னிலையிலே தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது. உலகின் விடுதலை பெற்ற நாடுகளின் அரங்கிலே ஒரு அங்கமாக வங்கம் இன்று விளங்குகின்ற நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது.

எழுத்திலே வாழுகின்ற நாம் இதிலிருந்து படிக்கவேண்டிய பாடம் உண்டு. எங்கள் தந்தை செல்வநாயகம் கூறுவதில் உள்ள தீர்க்கதறிசனத்தையும் அரசியல் ஞானத்தையும் நாம் இதி லிருந்து ஓரளவிற்குக் கற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இலங்கையிலே இணப்பாட்சியை அவர்கள் நிராகரித்துக் கொண்டுதான் வருகின்றார்கள். நிராகரித்து விட்டார்கள். எழுத்தின் அரசியல் நிர்ணய சபையைப் பொறுத்த அளவிலே இறுதி மருந்தை ஒருவேளை அவர்களாகவே ஏற்படுத்துவார்கள். இந்த நாட்டில் ஒரு பிரிவினையே அது! ஏற்பட்டும். ஆனால் நாமாக அதைக் கேட்டோமென்று கூறி, எங்களைச் சட்டவிரோதமாக நடந்தவர்களாக்கி, எங்கள் மக்கள் இந்த இயக்கத்தை நடத்தவிடாமற் செய்கின்ற ஒரு நிலைமையை நாம் ஏற்படுத்தத் தேவையில்லை. ஷேக் முஜிபுர்கு மானுடைய அரசியல் ஞானத்திலிருந்து நாம் படிக்கவேண்டிய பாடம் அதுவென்றுதான் நான் கூறிவைக்க விரும்புகின்றேன். நண்பர்களே, இந்தச் சுதந்திரக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட பின்பு திக்காஹான் என்ற ஒரு இராணுவ ஆளுநரை அனுப்பினார் யகியாக்கான். அப்பொழுது கிழக்கு வங்காளத்தின் பிரதம நீதியரசராக இருந்த சவுத்திரி என்பவர் திக்காஹா ஸைச் சத்தியப்பிரமாணம் செய்துவைக்க மறுத்துவிட்டார்! வங்காளிகள் எவ்வளவு தூரம் ஒற்றுமையாக நின்றார்கள் என்பதைக் கிந்தித்துப் பாருங்கள். எங்கள் நாட்டிலே இது நடக்குமா? 1961-ம் ஆண்டு நாங்கள் சத்தியாக்கிரகம் செய்தோம். மக்கள் திரண்டு நின்று ஒற்றுமைக்காகக் குரல் எழுப்பினார்கள். எங்களையெல்லாம் கைது செய்து இராணுவ முகாம்களுக்குக் கொண்டுசென்று அடைத்தார்கள். இங்கே தமிழ்மக்களுடைய உரிமையை நசுக்குவதற்கு தளபதி உடு

கம்வின் தலைமையிலே பெரியதொரு பட்டாளத்தை அனுப்பினார்கள். தமிழ் மக்கள் என்ன செய்தார்கள்? “எனக்குக் கோழிக்கறி உண்டு களைத்துப்போய்விட்டது!” என்று கூறு கின்ற அளவுக்கு அவருக்குக் கோழிக் கறியோடு விருந்து படைத்த கேவலமான, வெட்கம்கெட்ட சமுதாயமாகத் தான் நாங்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம். இப்படி வாழ்ந்துகொண்டு நாங்களும் வங்காள தேசத்தைப்போல் செய்தால் என்ன என்று வீட்டிலே படுத்துக்கொண்டு சொல்பவர்கள் எத்தனையோ பேரை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். விடுதலை இயக்கத்திலே ஒரு சிறு விரலைக்கூட அசைக்கத் துணி வற்றவர்கள், அதற்கு மாருக அற்ப சலுகை எலும்புக்காக இன்த்தை விற்க ஆயத்தமானவர்கள், வருகின்ற அரை மந்திரி முழு மந்திரிக்கு ஆலவட்டம் பிடிக்கின்றவர்கள், அவர்களைத் திருப்பிப்படுத்துவதற்காகச் சிவப்பு நீலக் கொடிகளைப் பறக்கவிட்டுக்கொண்டு திரிகின்றவர்கள் இவர்கள் எல்லோரும் “வங்காளத்தைப் போலச் செய்வீர்களாயிருந்தால் உங்களோடு நாங்களும் சேர ஆயத்தம். எப்படிச் செய்வோம்” என்று எத்தனையோ பேர் என்னிடம் வந்து சொல்லுகின்றார்கள். ஏன் இங்கேயும் ஒரு வங்காளத்தை ஏற்படுத்தினால் என்ன என்று நான் கேட்டேன். அங்கே பிரதம நீதியரசர் செய்தது போல இங்கே செய்வதற்கு எத்தனை பேர் இருக்கின்றார்கள்? அது மாத்திரமா, வங்காளத்திலே இரத்தக்களாரி நடந்துகொண்டிருந்தது. வெளியிலே எத்தனையோ பாகிஸ்தான் தூதராலயங்களிலே வங்காளிகள் வேலைசெய்து கொண்டிருந்தார்கள். உயர்ந்தசம்பளத்தைப் பெற்றுச் சிறப்பாகப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள், ஒருவர் பின் ஒரு வராக அவர்கள் பிரகடனம் செய்தார்கள் நாங்கள் பாகிஸ்தான் தேசத்தின் பிரஸூதிகள் அல்ல, கிழக்கு வங்காளத்தின் பிரஜைகள் என்று. தங்களுடைய ஊதியத்தையும் உத்தியோதத்தையும் உதறித்தள்ளி உலகம் முழுவதும் கிழக்கு வங்கக் கோரிக்கையைக் கொண்டுசென்ற தூதர்களாகத் தங்களை மாற்றிக்கொண்டார்கள் இவர்கள் அத்தனைபேரும். அவ்வா

எவ்வாரம் ஒன்றுபட்ட னரச்சி வங்கத்திலே பொங்கி எழுந்த காரணத்தினாற்றுன் வங்கம் இன்று விடுதலைபெற்று இருக்கின்றது. இந்த நேரத்திலே இன்னும் ஒன்றை நண்பார் தருமானிங்கம் கூறியது போல நாங்கள் அறிந்து கொள்ளத் தான் வேண்டும். அந்த ஒற்றுமையும் உணர்ச்சியும் கட்டுப் பாடும் மாத்திரம் இருந்தால் விடுதலை வராது. இந்தப் பத்து ஆண்டுகளிலே விடுதலைக்காகப் போராடிய எத்தனையோ இனங்களை நாங்கள் பார்த்துள்ளோம்.

சென்ற ஆண்டு விடுதலைப் போரிலே தோல்வியடைந்த நெஜீரியாவில் வாழுகின்ற ஈபோஸ் இனத்தவர்களை நாங்கள் பார்த்திருக்கின்றோம். நெஜீரியாவிலே ஒரு சிறுபான்மை இனத்தவராக வாழுகின்ற ஈபோஸ் இனத்தவரே தங்களுக்குச் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று கோரி ஆயுதம் எடுத்துப் போர் புரிந்தார்கள். ஒஜிக்வு என்ற தலைவனின் கீழ் பயவ்ரா (Bisfra) மாகாணத்தைச் சுதந்திர அரசாகப் பிரகடனம் செய்து அவர்கள் போர் புரிந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய யாருமில்லை. எத்தனையோ பேரைப் பவி கொடுத்தார்கள். சரியான குழ்நிலையைப் பார்த்து அவர்கள் தங்கள் இயக்கத்தை நடத்தாத காரணத்தால் அந்த இயக்கம் நகச்கப்பட்டது; பசியால், பட்டினியால் எத்தனையோ ஸ்ட்சம் மக்கள் அங்கே பயவ்ராவில் செத்து மடிந்தார்கள். உலகம் பார்த்து ‘ஐயோ பாவங்கள் பட்டினி கிடக்கிறார்களே’ என்று சொல்வதைத் தவிர அவர்களுக்காக ஒருவரும் உதவி செய்யப் போனவர்கள் கிடையாது. பாரதி, பாஞ்சாவி சபதத்திலே சொன்னது போல துரியோதனனுடைய சபையிலே தலைவரி கோலமாக துச்சாதனங்கள் துகில் உரியப் பட்ட வேளையிலே பாஞ்சாவியைப் பார்த்து “நெட்டை மரங்கள் என நின்று புலம்பினர்கள். பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ?” என்று அப்படிப் புலம்பினவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். ஆனால் உதவிக்கு எவருமே போகவில்லை. கிழக்கு வங்கத்திலே இருந்தும் ஒரு கோடி மக்கள் குடிபெ

யார்ந்து இந்தியாவுக்குச் சென்ற பின்பும், இராணுவம் காட்டாட்சியைக் கட்டவிழ்த்து விட்டபின்பும், பத்திரிகைகளிலே ஒரு சிலர் எழுதினார்கள். இரண்டு பக்கத்துக்கும் நியாயம் எழுதினார்கள். தாயைக் கொன்றவனுக்கும் ஊரிலே பாதிப் பேர் என்று சொல்வது போல யகியாக்கான் செய்ததும் சரி என்று கூட எத்தனையோ பேர் வாதாட இருந்தார்கள் இத்தனை அக்கிரமமும் நடந்தபின்பும் கூட.

ஆனால் வங்க மக்களுடைய நல்ல காலம் இன்றைக் கும் மனிதத்தன்மைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கின்ற ஒரு நாடாக, உலகிலே சுதந்திர உணர்ச்சியைப் பேணிக் காக்கின்ற ஒரு நாடாக பாரத நாடு விளங்கி, அது மாத்திரமல்ல வெளி நாட்டுப் பிரச்சினை என்று கூற முடியாத வகையிலே ஒரு கோடி மக்கள் அவர்கள் நாட்டிலே புகுந்து அது இந்தியாவினுடைய உள்நாட்டுப் பிரச்சினையாக வளர்ந்துவிட்ட சூழ நிலையிலே இந்தியா தலையிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டகாரணத்தால் வங்கம் இன்று விடுதலை பெற்று நிற்கின்றது என்பதையும் நாம் அறியவேண்டும். விடுதலை பெறுவதற்குக் கிளர்ச்சி செய்கின்ற மக்கள் தமது பலத்தை மாத்திரமல்ல, மாற்றுன் பலத்தை மாத்திரமல்ல, சூழ்நிலை காலம் நேரம் இவற்றை எல்லாம் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும். வள்ளுவன் எங்களுக்கு இதை இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முந் தியே சொல்லியிருக்கிறான். “பகல் வெல்லும் கூகை யைக் காக்கை, இகல் வெல்லும் வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது” என்று. பகல் நேரத்திலே கூகை வெளியே வந்தால் காக்கை கொன்றுவிடும்; அதை வென்றுவிடும். அதே காக்கை இரவிலே வெளியே வந்தால் கூகை அதை அழித்துவிடும். அதேபோலத்தான் பகையை வெல்லுகின்ற வேந்தர்களுக்குச் சரியான நேரத்திலே உரிய நடவடிக்கையை எடுத்துத்தான் அவர்கள் பகையை வெல்லமுடியும் என்ற பாடத்தைத் தான் வங்காளத்தின் விடுதலைப் போரிலிருந்து நாங்கள் சுற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கின்றது.

அன்பர்களே! இதிலிருந்து இன்னுமொரு விடயத்தை நாங்கள் படிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம். அது என்ன தெரியுமா? இந்தப் பெரிய வல்லரசுகளுடைய பேச் செல்லாம் வெறும் ஏமாற்றுப் பேச்சே தவிர ஒரு இலட்சியத் தைப் பற்றிய அக்கறை அணுவளவேனும் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அமெரிக்கா வியட்நா மிலே போர்க்குண்டு போட்டால் கம்யூனிச எதேச்சாதிகா ரத்தை எதிர்ப்பதற்காக வியட்நா மிலே ஐன்நாயகத்தைக் காப்பதற்கு நாங்கள் அங்கு சென்று போராடுகின்றதாகச் சொல்லுகின்றது. இங்கே வங்காளத்தை என்ன செய்தது? அங்கே ஐன்நாயக உரிமை கேட்ட மக்களைச் சுட்டுப் பொசக் கிய பாகிஸ்தான் இராணுவத்திற்கு ஆயுதங்களையும், துப் பாக்கிகளையும், குண்டுகளையும் கொடுத்துக்கொண்டு இருந்தது அமெரிக்க அரசாங்கம் என்று எண்ணுகின்ற போது அவர்களுடைய பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் எவ்வளவு தூரம் வித்தியாசம் இருக்கின்றது என்பதை நாங்கள் உணர்ந்து கொள்கூடியதாக இருக்கின்றது.

ஆபிரிக்க நாடுகளுடைய இன விடுதலை இயக்கத்துக்கு வழிகாட்டி அவர்களுடைய நண்பன் தான் என நடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது சினை. ஆனால் சினைவுக்கு அயலிலே வங்கத்தில் நடந்த கிளர்ச்சியிலே சினை எந்தப் பக்கம்? எதேச்சா திகாரத்தின் பக்கம், முதலாளித்துவத்தின் பக்கம், இராணு வத்தின் பக்கம், ஒரு இனத்தை இன்னொரு இனம் அடக்கி ஆளுகின்ற எகாதிபத்தியத்தின் பக்கம், கம்யூனிஸ்ட் சினை நிற்கின்ற வெட்கக்கேட்டைப், பரிதாபத்தை நாங்கள் பார்க்கின்றோம்.

இன்றைக்கு முதலாளித்துவத்தின் உச்சா ணிக் கொப்பிலே நிற்கின்ற அமெரிக்காவும் கம்யூ னிசத்திலே ரஷ்யாவெல்லாம் திரிபுவாதிகள் என்று கூறிக்கொண்டு தாங்கள் தான் சுத்தக் கம்யூனிச

வாதிகள் என்று கூறுகின்ற மக்கள் சீணவும் ஒன்றுக் கீணந்து கை கோர்த்துக் குலவுகின்ற வேடிக் கையான காட்சியை உலக அரங்கிலே நாங்கள் கண்டுகொண்டு இருக்கின்றோம். யாரை ஆதரித்தால் தங்களுக்கு ஆதாயமோ அவர்களை ஆதரிக்க வல்ல ரசுகள் இருக்கின்றனவே தவிர நீதி, நியாயம், கொள்கை, இலட்சியம் எதுவுமே கிடையாது. தென் கிழக்கு ஆசியாவின் பக்கம் இந்த வல்லரசுகளின் கவனம் திரும்பியிருக்கிறது. அதனையும் சமுத்திலே வாழ்கின்ற தமிழ் மக்களாகிய நாங்கள் அறிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். நேற்றைய வீரகேசரிப் பத்திரிகையிலே நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள் தென் னிந்தியக் கரையிலே எங்களுக்குச் சமீபத்திலே அமெரிக்கக் கப்பலும் யுத்தப் பயிற்சி செய்கின்ற தாம். அதைப் பார்த்துக்கொண்டு சோவியத் கடற் படையும் நிற்கின்றதாம். யாருக்கு யார் விட்டுக் கொடுப்பது? யாருக்கும் நாம் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்று காட்டிக் கொள்வதற்கு இந்த வல்லரசுகள் எல்லாம் ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு வேளை அடுத்த உலக மோதலின் கனமாக தென் கிழக்கு ஆசியாவும் இந்து மகா சமுத்திரமும் மாறு மோ? நாங்கள் அறியமாட்டோம். சில வேளை அப்படியானவொரு சூழ்நிலை ஏற்படக் கூடும். அதை கையவொரு சூழ்நிலை ஏற்படுமாய் இருந்தால் அதை சமுத்திலே வாழ்கின்ற நாம் எமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த முடியுமானால் அவ்வாறு பயன்படுத்து வதற்கும் ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டுமென்று தான் நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

நன்பர்களே! நாங்கள் வங்காளத்திலிருந்து படிக்க வேண்டிய பாடங்களில் முதலாவது எங்களுக்கிடையில் ஒற்றுமை இருக்கவேண்டும். எங்கள் உள்ளங்களில் துரோகக் கும்பலை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் என்ற உறுதி பிறக்க வேண்டும். துரோகிகளுக்கு மாலை போட்டு, மந்திரிமாரை இங்கே அழைத்து வந்து அவர்களுக்குத் தங்குகின்ற இடத்தில் என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்து அவர்களை உபசரித்துக் காலில் விழுந்து இரக்கின்ற வெட்கக்கேடான வகையில் இனத்தை விற்றுப் பிழைக்கின்ற எனர்கள் கூட்டத்தை முற்றுகப் பகிஷ்கரிக்கத் தமிழினம் முதலில் ஆயத்தமானால் தான் நாம் வங்கத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு அருகதை உள்ளவர்களாவோம்.

வங்காளத்திலே மக்கள் ஆட்சி வெற்றி பெற்றுள்ளது; சுதந்திரம் வெற்றியடைந்துள்ளது; சமதர்மம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது; இன உணர்ச்சி வெற்றி பெற்றுவிட்டது. அதே வேளையில் எதேச்சாதிகாரம், இராணுவ வெறி, மத வெறி இவைகள் எல்லாம் பாரதூரமான படுதோல்வியைக் கண்டிருக்கின்றன. இவையாவும் நல்ல நம்பிக்கை ஊட்டுவனவாக உள்ளன. அதே நேரத்தில், தாம் பெற்றுள்ள சுதந்திரத்திற்கு வங்காளிகள் கொடுத்த விலை என்ன? என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்போமானால் அவர்கள் கொடுத்த விலையை நாமும் கொடுக்க ஆயத்தமாயிருக்கின்றோமா? என்பதை இங்குள்ள ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் தன் நெஞ்சத்திலே கை வைத்துக் கேட்க வேண்டியவானாக இருக்கின்றன, அதற்கு நாங்கள் ஆயத்தமானால் தான் நாங்களும் விடுதலை பெற்ற இனமாக வரமுடியும் எப்போ விடுதலை வருமென்று கூற முடியாது.

சென்ற ஆண்டு இந்தக் கோரிக்கைகளை விடுத்த நேரத்திலே ஒரு ஆண்டிலேயே — இவ்வளவு விரைவிலே — தங்களுக்கு விடுதலை வரும் என்று வங்காள மக்களே நினைத்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் சர்வதேச சூழ்நிலை, உலகிலே கிடைக்க

கக்கூடிய உதவிகள், அவை அவர்களுக்குக் கிடைக்கவிருந்த விடுதலையை எளிதில் கிடைக்க உதவின. இந்தியா உதவிக்குப் போன்னின்பும் கூட அவர்களுடைய விடுதலை பின்தங்கியிருக்கும், இந்தியாவுக்குப் பின்னால் சோவியத் நாடு நின்று ஜக்கிய நாடுகள் சபையைத் தலையிடாது தடுத்து நிறுத்தியிருக்காது விட்டால்! ரஷ்யாவினுடைய ‘ரத்து’ அதிகாரம்—‘வீட்டோ’ அதிகாரம்—பிரயோகப்படுத்தப்படாது இருந்திருந்தால் பாதுகாப்புச் சபையிலே இந்தியாவை வலுக்கட்டாய மாகப் பின்வாங்கச் செய்யக் கோருகின்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும். அப்படி அது நிறைவேற்றப்பட்டிருக்குமானால் வங்காளம் இவ்வளவு சமீபத்தில் விடுதலை பெற்றிருக்குமோ தெரியாது. ஆகவே, சர்வதேச சூழ்நிலையும், வங்காள மக்களுடைய மனவுறுதி, ஒற்றுமை, கட்டுப்பாடு இவற்றை நெறிப்படுத்திய சிறந்த தலைமை இவை யாவும் சேர்ந்து வங்கத்துக்கு விடுதலை பெற்றுக் கொடுத்துள்ளன. அவர்களை வாயாரப் போற்றுகின்றேம். வாழ்க வங்கம் என்று வாழ்த்துகின்றேம். இதே நேரத்தில் அந்த வங்கத்துக்கு உதவிக்குச் சென்று உலகிலே மனித உரிமையை நிலைநாட்டிய பாரத நாட்டையும், பாரதப் பிரதமர் திருமதி இந்திராகாந் தியையும் நாம் வாயார வாழ்த்துகின்றேம்.

அதேபோல, ‘வங்கம் சென்ற வழி’ யிலே நாமும் ஏற்ற சூழ்நிலையை நல்ல முறையிலே பயன்படுத்தி, ஈழத்திலே நாமும் உரிமை பெற்ற மக்களாக — தலை நிமிர்ந்து வாழுகின்ற தமிழர்களாக, எமது மொழியும் உரிமைபெற்ற ஒரு மொழியாக நாமும் இந்நாட்டிலே சரிநிகர் சமானமாக வாழுவோம் அல்லது எமக்கு என்று ஒரு நாட்டை ஆக்கிக் கொள்ளுவோம் என்ற உறுதியோடு வாழுவோம் என்று கூறி எனது பிரச்சை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

வணக்கம்.

ந்த
நப்
ருக்
விய
ாது
—
ந்தி
ாய
வை
ட்டி
பற்
யும்,
பாடு
வும்
ான.
ஞ்று
உத
ட்டிய
காந்

ாழும்
ஈழுத்
விர்ந்து
பற்ற
நமாக
ஆக்கிக்
ங்குறி

